

SAKARKÖY

Uzun boylu bir canlı olmayı ben istemedim. Ben, doğduğumda da böyleydim. Zamanla daha da uzadım üstelik. Büyüdüm. Ben büyüdükçe diğer canlılar kısaldılar, küçüldüler. Büyük ormanlara tepeden baktığım zamanlar oldu. Bu iyi bir şey miydi, bilmiyorum. Tek bildiğim, tüm canlılar âleminde, diğer zürafa arkadaşlarım arasında, hatta kardeşlerim, ailem arasında bile yalnız oluşumdu. O ana dek...

Hayatımda gördüğüm en küçük insandı.

Yine o yalnız yürüyüşlerimden birindeydim.

Yürürken, diğer zürafaların aksine, hep yere bakarım. Çevremde var olan pek çok şey zaten yere benden daha yakındır. Ben de toprağa bu denli

yakın olmayı isterdim. Güneşle ısınan toprak üzerindeki çatlakları daha net görürdüm o zaman. Belki de karıncaları hatta yağmurdan sonra, ıslak toprak üzerinde dans eden solucanları. Ancak büyük taşları sayabiliyordum yürürken.

Yine, küçük taşları hiç fark edemeden (kim bilir ne çoktular) gözlerim yeryüzüne odaklı, büyük taşlarla yetinerek ilerliyordum. Bir ses duydum. Çok uzaktan gelen, üstelik ince bir ses...

- Hey! Affedersiniz. Biraz başımızı eğebilir misiniz?
- Bana mı dediniz?

Önce, sesin kaynağını aradım. Çok sürmemişti ki ‘onu’ gördüm. Ne kadar küçüktü... Kırmızı bir kurdela ile süslü sarı hasırdan kocaman bir şapkası ve üzerinde sarı bir elbisesi vardı. Sırtındaki çantayı zor taşıyor gibiydi.

– Elbette size dedim. Tanrım, siz ne kadar da uzunsunuz! Size bir şeyler sormam gerek ama önce başımızı bana yaklaştırmalıyız!

Doğrusu ben de, benimle bu denli konuşmayı isteyen üstelik hoş bir bayana yaklaşmayı isterdim. Hemen eğildim. Göz göze geldik. Gülümsedi.

- Merhaba! Benim adım Naz. Sizininki?
- Benim bir adım yok, dedim.

Adımın olmadığını o an keşfettim. Şaşırılmıştım. Kimse beni çağırmaı. Bu yüzden de hiç adım olmadı... Bir adımın olmasını ilk kez istedim.

– Aa! Öyle mi? Aslında ben size ne kadar ‘uzun’ boylu olduğunuzu ve bu nedenle en uzağı bile rahatça görebileceğinizi söyleyecektim.

– İyi ama ben bunu zaten biliyorum. Ayrıca bu durumdan çok hoşnut olduğum söylenemez.

– Ama ben sizin kadar ‘uzun’ olmayı çok isterdim. Böylelikle Dev Sümüklüböcek’in nereye gittiğini kolayca görebilirdim.

– Sümüklüböcek mi?

– Evet, üstelik sizden de büyük. Onu hemen bulmam gerekiyor. Aslına bakarsanız sizden yardım istemek için peşinizden koştum. Sizi ilk gördüğümde

dereden su içiyordunuz. Sonra da kendi kendime, zürafalar gökyüzüne en yakın canlılardır, yani kuşlardan sonra, dedim. Kuşbakışı her yeri rahatça görürler. Ben Beyaz Yol'un izini kaybettim. Hani şu Dev Süümüklüböcek'in açtığı, 'bembeyaz' bir yol. Bir an önce o yola çıkmalıyım çünkü ancak o yolu takip edersem ona ulaşabilirim.

Ne kadar da hızlı konuşuyordu. Söylediklerinden hiçbir şey anlamamıştım. 'En uzaklar'ı görebildiğim doğrudu. Bunun bir işe yarayacağını hiç düşünmemiştim. Oysa ben, en yakınımıdaki en küçük canlıları görmeyi istemiştim hep. Çoğu zaman 'uzaklar'ı görmezlikten gelirdim. Başımı kaldırıp da ufuk çizgisine baktığım yoktu. Tek ilgilendiğim toprak üzerindeki dünyaydı. Bunun için sincap olmayı isterken kuşlara özenmemiştim.

İlk kez biri benden yardım istediğinden olacak heyecanlıydım.

– Niçin arıyorsunuz bu dev böceği?

– Bu çok uzun bir hikâye... Hem artık arkadaş olduğumuza göre şu 'siz' lafını kaldıralım. Ama sana bir isim bulmalıyız. Bunu ancak seni en iyi tanıyan biri yapabilir.

– Ben kendime isim takamaz mıyım?

Ashında, beni iyi tanıyan birinin olmadığını gizlemek için bu soruyu hızla sormuştum. Nerden de

çıkmişti bu 'isim' meselesi? Şimdi bir adımın olmasını istemiyordum. Bir adımın olmayışını unutmak istiyordum, sonsuza dek...

– Hayır, kimse kendine isim takamaz. Eğer öyle olsaydı herkes, her gün isim değiştirirdi çünkü her zaman aklına yeni bir isim gelirdi, dedi Naz.

Bu konudan sıyrılmanın tek yolu Beyaz Yol'dan tekrar bahsetmekti. Kafamı kaldırdım ve çevreme bakındım.

– Yanılmıyorsam beyaz bir yol arıyordun. İşte orada kuzeye doğru giden bir yol var. Çok geniş bir yol. Doğuda bir noktadan başlamış ama ormanın arkasından kuzeye yönelmiş. Aman tanrım! Ormandan geçerken dev bir yarık açmış ve her şeyi beyaza boyanmış!

– Bu söylediklerin doğru mu? Öyleyse hemen gitmeliyiz! Haydi çabuk ol!

Beyaz Yol imdadıma yetişmişti. Belki hâlâ bir adım yoktu ama bir arkadaş edinmek üzere olduğumu hissediyordum.

Gördüklerim beni de şaşırtmıştı. Orman çok uzaktaydı ama beyaz yırtık rahatça görülebiliyordu. Bu dev yaratık çok büyük olmalıydı, çok da sinirli. Neden ormanın içinden geçmişti de dışından dolaşmamıştı?

Naz'la karşılaştığımız çam ormanı arkada kalmıştı. Köknar ormanına doğru ilerliyorduk. Küçük

kız çok sessizdi. Kaşları çatık, o da yere bakarak yürüyordu. Belli ki bir şeyler düşünüyordu. Bense ilk söze başlamaya çekiniyordum. Oysa soracağım ne çok şey vardı.

Dikenli çalıların arasından geçiyorduk. Dikenler etekliğine sürttükçe sinirleniyor ve homurdanıyordu. Ne kadar şık ve bakımlı olduğunu o zaman fark ettim. Ormanlar ona göre değildi. Sarı hasırdan şapkası rüzgârda kıpırdıyordu. Kırmızı dantel işlemeli sarı sırt çantası böyle bir yolculuk için küçük sayılabilirdi ama Naz onu bile anca taşıyor, ara sıra tozlanıp tozlanmadığını kontrol ediyordu. Yapmayı istediği şey için çok kararlı görünse de başaracağına dair pek güven vermiyordu.

Hafif dalgalı altın sarısı saçları iyice taranmış ve altın yaldızlı bir tokayla arkada tutturulmuştu ama rüzgâr, yaramaz bir çocuk gibi ince saç telleriyle dans ettiğinden, yer yer dağılmıştı. Sonra başımı eğip ellerine baktım. Ne kadar beyaz ve düzgündü.

Naz, daha önce gördüğüm insanlara pek benzemiyordu. Yani şimdiye kadar gördüğüm kızların hepsi başına beyaz örtü takar, soluk renkli, beyaz önlüklü elbiseler giyerdi. Çoğu, içine zeytin karası şalvar geçirir, elinde çıkını, tarlaya giderdi. Hepsinin avuçları nasır kaplıydı. (Nerden mi gördüm? Ara sıra bana havuç yedirirlerdi.)

Birden kafasını yüzüme doğru çevirdi ve gülümsedi:

– Buldum, diye bağırdı. Kaşlarının çatıklığı geçmişti.

– Sana isim buldum! U-z-u-n-b-a-l. Tanrım ne iyi oldu! Artık senin de bir adın var.

– Uzunbal mı? O da ne demek?

Naz kısa bir kahkaha patlattı. Rüzgârın uğultusuna karışan ses dalgaları kuzeye yöneldi ve yok oldu. Tıpkı Beyaz Yol gibi.

– Seni ilk gördüğümde bal yağmurlarını hayal etmiştim. Gökten su değil de tatlı tatlı balların yağdığını bir düşünsene! Ne güzel olurdu. Sonradan seni, gökten yere ulaşmakta olan bir bal damılasına benzettim çünkü derin ve gözlerin bal sarısı renginde. Toprağa yaklaşmış ama yere tam yayılmamış haliyle bir bal yağmuru tanesine benziyorsun gerçekten de. Ama çok uzun bir bal tanesi... Bunun için de adın UZUNBAL olacak!

– Bal uzun olmaz ki. Ya tatlı olur, ya taze, bayat, az, çok, eski, yeni olabilir ama uzun olmaz, dedim.

– Elbette. Daha önce olmazdı. Ama şimdi olur. Çünkü senden başka yok, diyen Naz öyle tatlı gülümsedi ki adımımı hemen kabullendim.

– Ekşi tahta gibi bir şey bu, dedim.

– Ekşi tahta mı, dedi Naz.

Güliştük.

– U-zun-bal... Uzunbal... Up-uzun bal.

Adımı tekrarlayıp duruyordum. Unutmamak için elbette. Naz’dan başka kim çağıracaktı ki beni?

Arılar ne derdi bilmem ama ben adımı sevmiştim. Birincisi onu bana Naz takmıştı. Yani beni o kadar iyi tanıyor muydu, hem de bu kadar kısa bir sürede? İkincisi bal gibi tatlı olduğum düşüncesi hoşuma gidiyordu çünkü Naz canlıların aldıkları isimlerle özdeşleştiğini söylemişti. Ama o zaman Naz da çok nazlı olmalıydı, bunu sonradan hatırladım. Evet, o çok nazlıydı ve benim en yakın arkadaşım. (Ne çabuk?)

Yürümekten yorulmuştuk. Yorulmuştuk! Yani önce o yorulmuştu, o yorulunca ben de yoruldum hemen.

– Beyaz Yol’a kadar benimle gelmen ne iyi ama senin bir ailen yok mu?

– Sorun olmaz, dedim. Nereden çıkmıştı şimdi bu. Ailemdeki herkes kendi dünyasındaydı. Beni düşünen yoktu. Tabii bunu Naz’a söylemek istemiyordum.

– Seni merak etmezler mi, diye sordu Naz.

– Yok, dedim yavaşça. Peki, senin ailen yok mu? Seni merak etmiyorlar mı?

– Yok, dedi yavaşça.